Τότε οι Ιουδαίοι, σήμερα οι Έλληνες... (Ηλιάδης Σάββας, Δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 25 Ιανουαρίου, 2016

«... ἀπιστίᾳ νοσήσαντες, θεϊκῆς ἐξέπεσον χάριτος...»
«Νῦν εἰς σημεῖον τοῖς πᾶσιν, ἐμφανῶς αἱ γλῶσσαι γεγόνασιν· Ἰουδαῖοι γάρ, ἐξ ὧν κατὰ σάρκα Χριστός, ἀπιστίᾳ νοσήσαντες, θεϊκῆς ἐξέπεσον χάριτος, καὶ τοῦ θείου φωτὸς οἱ ἐξ ἐθνῶν ἠξιώθημεν, στηριχθέντες τοῖς λόγοις τῶν Μαθητῶν, φθεγγομένων τὴν δόξαν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὅλων Θεοῦ· μεθ' ὧν τὰς καρδίας σὺν τοῖς γόνασι κλίναντες, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν, τῷ ἁγίῳ Πνεύματι στηριχθέντες, Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν». (Ιδιόμελο των αποστίχων του Εσπερινού του Αγίου Πνεύματος)
Την ημέρα της Πεντηκοστής οι Ιουδαίοι δεν θέλησαν να δεχτούν «πάσαν την αλήθειαν», που αποκαλύφθηκε διά του Αγίου Πνεύματος στους Αποστόλους, παρέμειναν στην απιστία και εξέπεσαν της θείας χάριτος. Έτσι, αρρώστησαν βαριά από την ασθένεια αυτή. Διότι είναι βαριά ψυχοσωματική ασθένεια η απιστία. Είναι ασθένεια ψυχοπαθολογική. Και αφορά άμεσα η στάση αυτή των Ιουδαίων και εμάς, τους Έλληνες Ορθόδοξους του εικοστού πρώτου αιώνα, καθώς **απιστία δεν είναι μόνο η έχθρα προς το Χριστό αλλά και η αδιαφορία προς το πρόσωπό Του και τη δυνατότητα σωτηρίας διά της Εκκλησία Του**. Και αυτό συμβαίνει κυρίως με τους Έλληνες σήμερα. Διότι παρόλο που για αιώνες πολλούς «*τοῦ θείου φωτὸς οἱ ἐξ ἐθνῶν ἠξιώθημεν, στηριχθέντες τοῖς λόγοις τῶν Μαθητῶν*», τώρα ακολουθούμε τα ίχνη των Ιουδαίων. Βάλλεται και προσβάλλεται η Εκκλησία και η πίστη του, υβρίζονται τα θεία και ο Έλληνας, με τη στάση του, ομολογεί ότι δεν συμβαίνει και τίποτε το τραγικό. Με την αναδιάταξη και πλήρη ανατροπή των αξιών, όλα αυτά φαίνονται πως δεν τον αγγίζουν.
Διά της προσωπικής του επιλογής, ο άνθρωπος, αρνείται την συνέργεια του Αγίου Πνεύματος, αρνείται την παρουσία του Θεού στη ζωή του και εμπιστεύεται τον εαυτό του. Έτσι, μένει μόνος με τα πάθη του, με τον εγωισμό και την υπερηφάνειά του, με τον σκοτεινό πλέον εαυτό του, προσβλέποντας στα γήινα και πρόσκαιρα και μένοντας σε παρά φύση κατάσταση.

Αυτή η «μοναξιά» όμως, δεν είναι η ίδια με τη μοναξιά που βιώνει με την απουσία των άλλων προσώπων. Πάσχει μοναξιά οντολογικού περιεχομένου ο άπιστος, που πλήττει τα τρίσβαθα της ύπαρξης και τα μετατρέπει σε κόλαση. Κι αυτήν την κόλαση την αποπνέει στο περιβάλλον που ζει. Την εκφράζει με φόβο, με άγχος, με αγωνία, αλλά και με μίσος, με επιθετικότητα ή ακόμη και με υποκριτική αγάπη, ζητώντας να την μοιραστεί με τους άλλους, καθώς σαν φωτιά του καίει την καρδιά. Για να μην υποφέρει μόνος. Να πάρει μαζί του όσους περισσότερους μπορεί. Αυτά ενεργούν

σήμερα οι αγαπολόγοι, οι ειρηνολόγοι, οι υποκριτές του κρατούντος φρονήματος της άρνησης. Είναι περισσότερο ακραίοι κι από τους πλέον ακραίους. Οι χειρότεροι δικτάτορες και τύραννοι, ασχέτως με το πώς αυτοαποκαλούνται και αυτοχαρακτηρίζονται. Ναι, διότι γίνονται θηρία, όταν ακούνε για πίστη και Χριστό. Δεν τα ανέχονται!

Θέλοντας λοιπόν ο άπιστος άνθρωπος να αναπληρώσει και να καλύψει την απουσία του Δημιουργού και Πατέρα, αναζητά να ακουμπήσει **σε μύθους**, σε παραμύθια για παρηγοριά. Στο Ευαγγέλιο αναφέρονται από τους αποστόλους Παύλο και Πέτρο **τριών ειδών τέτοιοι μύθοι: Οι γραώδεις, οι βέβηλοι και οι σεσοφισμένοι**.

Στην Α΄προς Τιμόθεον επιστολή ο απόστολος Παύλος γράφει: «*τοὺς δὲ βεβήλους καὶ γραώδεις μύθους παραιτοῦ, γύμναζε δὲ σεαυτὸν πρὸς εὐσέβειαν*»(4,7). Όταν ο άνθρωπος χάσει την πίστη του, χάνει άμα και την ευσέβειά του προς τα άγια. Βρίθει η εποχή μας από μύθους. Προσφέρονται μύρια όσα ελκυστικά παραμύθια, για να «πληρωθεί» το κενό.

Πρώτα τους **βέβηλους μύθους**. Τους ασεβείς και βλάσφημους, τους υποτιμητικούς και ακάθαρτους, «*ως αναξίους υγιούς ακοής και καθαράς όντας*» (Ζιγαβηνός). Τους προσβλητικούς και υβριστικούς για την πίστη και τα θεία. Αυτούς που απαξιώνουν τα Μυστήρια της Εκκλησίας, δείχνουν ασέβεια στο χώρο της εκκλησίας και σε κάθε ιερό χώρο. Απαξιώνουν τον κλήρο. Αλλοιώνουν την ορθόδοξη Παράδοση, με επεισαγωγή ξένων και ρυπαρών στοιχείων, «ανάρμοστων» στην ψυχοσύνθεση και το «ήθος» του Ρωμιού, προερχόμενων από τον «πολιτισμένο κόσμο». Βέβηλοι μύθοι είναι και η διοργάνωση ασεβών εκδηλώσεων, που προσβάλλουν τη σεμνότητα, το ήθος και την αιδώ. Τα «αισχρόν εστιν και λέγειν» καλλιτεχνικά δημιουργήματα διαφόρων θεωρούμενων καλλιτεχνών από τον σημερινό εκπεσόντα άθεο κόσμο. Πολιτιστικές εκδηλώσεις ειδωλολατρικής προέλευσης, καρνάβαλος, Santa Claus κ.λπ. και οιουδήποτε άλλου, μη συνεργούντος στην ευσέβεια.

Επίσης τους **γραώδεις μύθους**. Ιστορίες, θα λέγαμε, που έλεγαν κάποτε οι γριές, για να τρομάξουν ή να εντυπωσιάσουν τα μικρά παιδιά. Δεισιδαίμονες πράξεις και δεισιδαίμονες ιστορίες, χωρίς έρεισμα πνευματικό, χωρίς βάση λογική και φυσικά χωρίς πνευματικό περιεχόμενο, όπως τα αισχρά και ευτράπελα ανέκδοτα (σόκιν), που προσβάλλουν τη νοημοσύνη του ανθρώπου, το φλιντζάνι, οι χαρτορίχτρες, οι αστρολόγοι και οι κάθε είδους αγυρτίες. Λόγια του αέρα, που αποκοιμίζουν τη συνείδηση και την αποχαυνώνουν. «*Γραυσί φιλομύθοις προσήκοντες*» (Ζιγαβηνός). «*Γραϊδίων λεληρηκότων ρήματα*» (Οικουμένιος). «*Μύθους διά τας παραποιήσεις ή διά το άκαιρον*» (Χρυσόστομος).(Π. Τρεμπέλα, Υπομνήματα εις την Καινήν Διαθήκην).

Δεν αφορούν αυτές οι συμβουλές του Αποστόλου μόνο στους παραλήπτες της

επιστολής του αλλά και σε μας, όπως θα δούμε παρακάτω. Ο απόστολος Πέτρος, αναφέρει και τους **σεσοφισμένους μύθους**, τα «ισχυρότερα όπλα της απιστίας της εποχής μας». «*Οὐ γὰρ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσαντες ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν, ἀλλ᾽ ἐπόπται γενηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος*» (Β΄Πέτρου, 1, 16).

Σεσοφισμένοι είναι οι μύθοι που παρουσιάζονται με πονηρία, με τη μάσκα του επιστημονισμού. Του προσανατολισμένου στις θεωρίες του υλισμού και της εξελίξεως, αλλά και λοιπών παρόμοιων αναφυόμενων κατά καιρούς ψευδαλαζόνων θεωριών. Καθώς **η επιστήμη** σήμερα έχει προχωρήσει και έχει κάνει μεγάλα και επιτυχή άλματα σε όλους τους τομείς, **προήχθη σε θεότητα, προς αντικατάσταση του Θεού της αλήθειας**. Με όπλο την αδυναμία και την ολιγοπιστία των ανθρώπων, αυτών που αναφέραμε στην αρχή, αυτών που επέλεξαν αυτεξουσίως και αυτοπροαιρέτως την αποτίναξη του Θεού από το σβέρκο τους. Αυτών, που δεν είχαν οι ίδιοι εμπειρίες, αλλά δεν πίστεψαν και στις αγιοπνευματικές εμπειρίες των αγίων. Που δεν αγωνίστηκαν στον ευλογημένο στίβο της παραδόσεως της πίστεως, για την απόκτησης του Αγίου Πνεύματος και δεν είχαν την υπομονή και την εμπιστοσύνη στην αγάπη του Θεού, να παραμείνουν αγωνιζόμενοι. Έτσι άφησαν τις ελπίδες τους στις υποσχέσεις της ματαιότητας.

Εξάλλου, ο απόστολος Πέτρος τα λέει αυτά, διότι υπήρξε μάρτυρας άμεσης παρατήρησης και πείρας, καθότι βρέθηκε μαζί με τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη στο όρος Θαβώρ και είδε τη δόξα του Θεού «καθώς ηδύνατο», δηλαδή, όσο άντεχε η ανθρώπινη φύση του. Δεν πίστεψε σ` ό,τι έλεγαν οι άπιστοι και οι αιρετικοί αλλά στην **εμπειρία**. Ερμηνεύει ο Ζιγαβηνός στο: «*Κύριε, καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι*» (Ματθ. 17,4), το οποίο είπε ο Πέτρος στο Χριστό κατά την Μεταμόρφωση: «Είπε (ο Πέτρος) καλόν είναι να συνεχίσουν να βρίσκονται σε εκείνο το όρος, ώστε αυτός και οι άλλοι που ήταν μαζί του να ευφραίνονται, θεωρούντες την Μεταμόρφωση του Ιησού και το πρόσωπό του, που έλαμπε σαν τον ήλιο και τα λευκά σαν το φως ιμάτιά του και μαζί μ` αυτά να βλέπουν συνεχώς και τον Μωυσή και τον Ηλία, οι οποίοι μια φορά μόνο φάνηκαν μέσα στη δόξα του Θεού. Να ευφραίνονται δε ακόμη με όσα θα ακούσουν να συνομιλούν οι δυο τους με τον Ιησού και ο Ιησούς με αυτούς». Αυτή ήταν η εμπειρία του Αποστόλου. Πώς να πιστέψει σε οτιδήποτε άλλο;

Στο κυνήγι του ευδαιμονισμού και της πρόσκαιρης απόλαυσης της ηδονής, πρότυπα καθαρά αντορθόδοξα, αντιπαραδοσιακά και αντιευαγγελικά, ο Έλληνας, ο απόγονος των ηρώων και των αγίων μαρτύρων, δε θέλησε να ανασύρει από την παράδοσή του όπλα αμυντικά και επιθετικά, για να αντισταθεί στο κακό, το οποίο εισορμούσε στη ζωή του παντοιοτρόπως επί δεκαετίες. Δεν είχε τα προσόντα αλλά και τους κατάλληλους οδηγούς, να αντισταθεί στους δαιμονικούς μύθους, τους βέβηλους, τους γραώδεις και τους σεσοφισμένους, που τον μάγεψαν και τον αιχμαλώτισαν.
Έτσι, μη διαθέτοντας **αντιστάσεις πνευματικές**, έμεινε στην πλειοψηφία του να

παρακολουθεί ενεός τα τεκταινόμενα από τους ασεβείς, απλός παρατηρητής. Μετά τον πνευματικό θάνατο, όλα επιτρέπονται. Όλα γίνονται αποδεκτά και ευκολοχώνευτα, κι ας είναι και σκουπίδια και κόπροι. Έτσι φτάσαμε στην κατάσταση των κατοίκων των Σοδόμων και των Γομόρων και χειρότερη.

Νοσήσαμε στην απιστία και εκπέσαμε της θείας Χάριτος. Διαταράχτηκε όλη η ύπαρξή μας από το χωρισμό αυτό, με αποτέλεσμα την έκπτωση από τη θεϊκή Χάρη και την βαριά **ασθένεια της ψυχής και του σώματος**. Τι βλέπουν σήμερα τα μάτια μας! Αλλά τι έχουν ακόμη να δουν! Το δε χειρότερο πάντων, πως δεν υπάρχει διάθεση, επιθυμία επιστροφής. Δεν υπάρχει το κατάλληλο συνειδός, για να αναγγείλει την έγερση και την κίνηση για θεραπεία, για **μετάνοια**. Διότι, ακόμη και μόνο με αυτήν, την μετάνοια, μπορούν να αλλάξουν άρδην τα πάντα και να ξεκινήσει η νέα αρχή. Και βέβαια μαζί με τα πνευματικά και τα υπόλοιπα, που ταλανίζουν τη ζωή μας.
Κιλκίς, 21-1-2016